

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 31 października 2019 r. *

Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Cofnięcie pierwotnej decyzji Izby Odwoławczej częściowo oddalającej wniosek o unieważnienie prawa do słownego unijnego znaku towarowego REPOWER

W sprawie C-281/18 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 20 kwietnia 2018 r.,

Repower AG, z siedzibą w Brusio (Szwajcaria), którą reprezentowali R. Kunz-Hallstein, H.P. Kunz-Hallstein i V. Kling, Rechtsanwälte,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi stronami były:

Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentowali D. Botis i J.F. Crespo Carillo, działający w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

repowermap.org, z siedzibą w Bernie (Szwajcaria), który reprezentował P. González-Bueno Catalán de Ocón, abogado,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes Trybunału, pełniący obowiązki prezesa drugiej izby, T. von Danwitz i C. Vajda (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: V. Giacobbo-Peyronnel, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 marca 2019 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 maja 2019 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

- 1 Spółka Repower AG żąda w odwołaniu uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 21 lutego 2018 r., Repower/EUIPO – repowermap.org (REPOWER) (T-727/16, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2018:88), którym Sąd oddalił jej skargę zmierzającą do stwierdzenia nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 3 sierpnia 2016 r. [sprawa R 2311/2014-5 (REV)], dotyczącej postępowania między repowermap.org i Repower o unieważnienie prawa do unijnego znaku towarowego (zwanej dalej „sporną decyzją”).

Ramy prawne

- 2 Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1) zostało zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r. (Dz.U. 2015, L 341, s. 21), które weszło w życie w dniu 23 marca 2016 r. Ponieważ sporna decyzja została wydana w dniu 3 sierpnia 2016 r., zastosowanie do niej będą miały przepisy rozporządzenia nr 207/2009 w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie 2015/2424.
- 3 Rozporządzenie nr 207/2009, zmienione rozporządzeniem 2015/2424, zawiera tytuł IX, opatrzony nagłówkiem „Procedura”. Tytuł ten zawiera sekcję 1, zatytułowaną „Przepisy ogólne”, na którą składają się przepisy od art. 75–84 tego rozporządzenia. Artykuł 4 rozporządzenia 2015/2424 przewiduje, że niektóre przepisy rozporządzenia nr 207/2009 będą stosowane dopiero od dnia 1 października 2017 r. Do tych przepisów zaliczają się art. 75, art. 80 ust. 1 i 2, a także art. 83 rozporządzenia nr 207/2009. W niniejszej sprawie, mając na uwadze datę podjęcia spornej decyzji, art. 75, art. 80 ust. 1 i 2 oraz art. 83 rozporządzenia nr 207/2009 mają zastosowanie do tej decyzji w swoim oryginalnym brzmieniu.
- 4 Zgodnie z art. 75 rozporządzenia nr 207/2009, noszącym tytuł „Uzasadnienie decyzji”:
„Decyzje Urzędu zawierają określenie przyczyn, na których są oparte. Decyzje opierają się wyłącznie na przyczynach lub materiale dowodowym, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawiania swoich uwag”.
- 5 Artykuł 80 rozporządzenia nr 207/2009, zatytułowany „Uchylenie lub stwierdzenie nieważności decyzji”, stanowi w ust. 1 i 2:
„1. W przypadku gdy Urząd dokonał wpisu do rejestru lub podjął decyzję dotkniętą oczywistym błędem proceduralnym zawinionym przez Urząd, wówczas unieważnia wpis lub uchyła tę decyzję. Jeżeli jest tylko jedna strona postępowania, której praw dotyczy wpis do rejestru lub czynność, wówczas unieważnienie, względnie uchylenie decyzji będą dokonane nawet wówczas, gdy błąd ten nie był oczywisty dla strony.
2. Unieważnienie lub uchylenie decyzji określone w ust. 1 zostanie dokonane przez organ, który dokonał wpisu lub podjął decyzję, z urzędu lub na wniosek jednej ze stron postępowania. Unieważnienie lub uchylenie decyzji powinno zostać dokonane w ciągu sześciu miesięcy od daty dokonania wpisu do rejestru lub podjęcia decyzji, po wysłuchaniu stron postępowania i ewentualnego właściciela wspólnotowego znaku towarowego, który został ujawniony w rejestrze”.
- 6 Artykuł 83 rozporządzenia nr 207/2009, zatytułowany „Odniesienie do zasad ogólnych”, wskazuje:
„W przypadku braku przepisów proceduralnych w niniejszym rozporządzeniu, rozporządzeniu wykonawczym, rozporządzeniach dotyczących opłat lub regulaminie Izb Odwoławczych, Urząd bierze pod uwagę zasady proceduralne uznane powszechnie w państwach członkowskich”.

Okoliczności leżące u podstaw sporu

- 7 Sąd przedstawił okoliczności leżące u podstaw sporu w sposób następujący w pkt 1–12 zaskarżonego wyroku:

„1 W dniu 26 czerwca 2009 r. skarżąca, [Repower], uzyskała w [EUIPO] na podstawie rozporządzenia nr 207/2009 [...] ochronę w Unii Europejskiej rejestracji międzynarodowej nr 1020351 słownego znaku towarowego REPOWER.

[...]

3 W dniu 3 czerwca 2013 r. interwenient, repowermap.org, wystąpił z wnioskiem o unieważnienie prawa do zakwestionowanego znaku [...]. Twierdził on, że zakwestionowany znak jest opisowy i pozbawiony charakteru odróżniającego w odniesieniu do wszystkich oznaczanych nim towarów i usług.

4 W dniu 9 lipca 2014 r. Wydział Unieważnień uwzględnił [w części] wniosek o unieważnienie [...].

[...]

6 W dniu 8 września 2014 r. interwenient wniósł do EUIPO na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009 [...] odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień.

7 Decyzją z dnia 8 lutego 2016 r. (zwaną dalej »decyzją z dnia 8 lutego 2016 r.«) Piąta Izba Odwoławcza EUIPO oddaliła odwołanie. [...]

8 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 kwietnia 2016 r. interwenient wniósł skargę na decyzję z dnia 8 lutego 2016 r. Sprawa ta została zarejestrowana pod numerem T-188/16.

9 W drodze zawiadomienia z dnia 22 czerwca 2016 r. Piąta Izba Odwoławcza poinformowała strony, że w następstwie wniesienia do Sądu skargi w sprawie T-188/16 repowermap/EUIPO – Repower (REPOWER), stwierdziła ona, iż decyzja z dnia 8 lutego 2016 r. jest dotknięta wadą w postaci niewystarczającego charakteru uzasadnienia w rozumieniu art. 75 rozporządzenia nr 207/2009 [...]. Wyjaśniła ona, że z powodu tego niewystarczającego charakteru uzasadnienia i na podstawie art. 80 rozporządzenia nr 207/2009 [...] uznała ona za właściwe uchylić decyzję z dnia 8 lutego 2016 r. w celu przeprowadzenia szczegółowej analizy charakteru odróżniającego i charakteru opisowego zakwestionowanego znaku w odniesieniu do oznaczanych tym oznaczeniem towarów i usług. Wezwała ona strony do przedstawienia uwag w przedmiocie jej zamiaru uchylenia decyzji z dnia 8 lutego 2016 r.

10 [Wnosząca odwołanie] przedstawiła swoje uwagi w dniu 5 lipca 2016 r. Twierdziła ona zasadniczo, że dopóki sentencja decyzji z dnia 8 lutego 2016 r. nie podlegała zmianom, można było potwierdzić jej uzasadnienie zgodnie z warunkami określonymi w art. 83 rozporządzenia nr 207/2009 [...]. Natomiast stwierdziła ona, że uchylenie decyzji z dnia 8 lutego 2016 r. na podstawie art. 80 rozporządzenia nr 207/2009, który nie istniał lub już nie widniał w ujednoliconej wersji rozporządzenia nr 207/2009 udostępnionej online w bazie danych EUR-Lex, nie było możliwe, ponieważ artykuł ten przyznaje uprawnienie jedynie ekspertom EUIPO, a brak uzasadnienia nie stanowi błędu proceduralnego w rozumieniu art. 80 rozporządzenia nr 207/2009. Wreszcie twierdziła ona, że z decyzji Wielkiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 kwietnia 2009 r. (sprawa R 323/2008-G) (zwanej dalej »decyzją Wielkiej Izby Odwoławczej«) wynika, iż decyzje EUIPO, na które wniesiono skargi do Sądu, nie mogą zostać uchylone.

- 11 W dniu 20 lipca 2016 r. interwenient przekazał swoje uwagi. Podkreślił on, że w miejsce zasad ogólnych, do których odsyła art. 83 rozporządzenia nr 207/2009, zastosowanie znajduje art. 80 rozporządzenia nr 207/2009 jako przepis szczególny. Wskazał on również, iż odpowiedź, jakiej należy udzielić na pytanie, czy niewystarczający charakter uzasadnienia stanowi błąd proceduralny, nie jest oczywista i istnieje znaczne prawdopodobieństwo, że uchylenie decyzji z dnia 8 lutego 2016 r. z powodu niewystarczającego charakteru uzasadnienia nie było dopuszczalne. Uważa on, że w świetle wszystkich powyższych okoliczności najlepiej byłoby, gdyby postępowanie przed Sądem w sprawie T-188/16 repowermap/EUIPO – Repower (REPOWER) toczyło się dalej.
- 12 [Sporną] decyzją [...] Piąta Izba Odwoławcza EUIPO uchyliła decyzję z dnia 8 lutego 2016 r. Wyjaśniła ona, że wbrew wątpliwościom wyrażonym przez stronę art. 80 rozporządzenia nr 207/2009 wciąż znajduje zastosowanie po wejściu w życie rozporządzenia 2015/2424. Ponadto wskazała ona, że EUIPO jest zobowiązane do uzasadnienia swoich decyzji, a w szczególności do przeprowadzenia analizy podstaw odmowy rejestracji w odniesieniu do rozpatrywanych towarów usług, w związku z czym niewystarczający charakter uzasadnienia, taki jak dostrzeżony w decyzji z dnia 8 lutego 2016 r., stanowi oczywisty błąd proceduralny w rozumieniu art. 80 rozporządzenia nr 207/2009, który należy skorygować”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 8 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 października 2016 r. wnosząca odwołanie wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.
- 9 Na poparcie skargi wnosząca odwołanie sformułowała cztery zarzuty dotyczące, po pierwsze, braku podstawy prawnej, po drugie, braku kompetencji izb odwoławczych do uchylania swoich decyzji, po trzecie, naruszenia art. 80 rozporządzenia nr 207/2009, wytycznych dotyczących rozpatrywania spraw przez EUIPO oraz zasad dobrej administracji, pewności prawa i powagi rzeczy osądzonej i, po czwarte, braku uzasadnienia.
- 10 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę w całości. W pkt 53–59 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził najpierw, że Izba Odwoławcza nie mogła oprzeć spornej decyzji na art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ brak uzasadnienia nie stanowi oczywistego błędu proceduralnego w rozumieniu tego przepisu. Dalej, w pkt 60–88 i 92–95 zaskarżonego wyroku, Sąd uznał, że podstawę dla spornej decyzji mogła stanowić ogólna zasada prawa zezwalająca, w przypadku spełnienia przesłanek zastosowania tej zasady, na cofnięcie aktu administracyjnego niezgodnego z prawem. Chociaż EUIPO błędnie wybrało podstawę prawną spornej decyzji, Sąd przypomniał, w pkt 89 zaskarżonego wyroku, że taki błąd prowadzi do stwierdzenia nieważności takiego aktu tylko wówczas, gdy może on wpłynąć na jego treść. Uznawszy w pkt 90 i 91 zaskarżonego wyroku, że błąd Izby Odwoławczej co do wyboru podstawy prawnej nie uzasadniał stwierdzenia nieważności spornej decyzji, Sąd oddalił skargę.

Żądania stron w postępowaniu przez Trybunałem

- 11 W odwołaniu spółka Repower wnosi do Trybunału o:
 - uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz
 - obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

- 12 EUIPO oraz repowermap.org wnoszą do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie spółki Repower kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

W przedmiocie interesu prawnego

Argumentacja stron

- 13 Według repowermap.org strona wnosząca odwołanie nie posiada już interesu prawnego w żądaniu stwierdzenia nieważności spornej decyzji. Odwołując się do pkt 91 zaskarżonego wyroku, repowermap.org wskazuje, że Sąd, skoro ustalił, że decyzja z dnia 8 lutego 2016 r. jest dotknięta wadą w postaci braku uzasadnienia, to w przypadku uwzględnienia przez Trybunał odwołania i stwierdzenia nieważności spornej decyzji powinien stwierdzić nieważność tej decyzji w ramach postępowania w obecnie zawisłej przed nim sprawie zarejestrowanej pod numerem T-188/16. Taka sytuacja wymagałaby przeprowadzenia dodatkowych postępowania, chociaż rezultat prawdopodobnie nie byłby inny od stanu aktualnego. Ponieważ wnosząca odwołanie nie mogłaby uzyskać żadnej korzyści z utrzymania decyzji z dnia 8 lutego 2016 r., repowermap.org jest zdania, że odwołanie jest niedopuszczalne.
- 14 Na rozprawie wnosząca odwołanie stwierdziła, że wciąż posiada interes prawny w doprowadzeniu do stwierdzenia nieważności spornej decyzji. W szczególności podniosła, w odniesieniu do czwartego zarzutu odwołania, że sporna decyzja skutkowałą uchYLENIEM decyzji z dnia 8 lutego 2016 r. w całości, mimo że ta ostatnia była dla niej częściowo korzystna. Wywodzi ona z tego, że uchylenie zaskarżonego wyroku oraz stwierdzenie nieważności spornej decyzji i tym samym utrzymanie w mocy decyzji z dnia 8 lutego 2016 r. skutkowałoby podjęciem postępowania w sprawie T-188/16, co pozwoliłoby jej z kolei na dochodzenie żądań, w tym w drodze odwołania do Trybunału, w celu zapobieżenia stwierdzeniu nieważności tej decyzji i zachowania w ten sposób praw, które wywodzi ona ze wspomnianej decyzji.
- 15 Na rozprawie EUIPO stwierdziło, że wnosząca odwołanie nie posiada interesu prawnego. EUIPO, chociaż przyznało, że część decyzji z dnia 8 lutego 2016 r. jest korzystna dla wnoszącej odwołanie, przypominało zarazem, że samo uznało, iż ta decyzja z powodu braku uzasadnienia była niezgodna z prawem, w związku z czym w tej sytuacji wnosząca odwołanie nie mogłaby powoływać się na korzyść wynikającą ze wspomnianej decyzji.

Ocena Trybunału

- 16 W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że istnienie interesu prawnego po stronie autora odwołania zakłada możliwość uzyskania przez niego na skutek tego odwołania korzyści (wyrok z dnia 19 października 1995 r., Rendo i in./Komisja, C-19/93 P, EU:C:1995:339, pkt 13; postanowienie z dnia 5 lipca 2018 r., Wenger/EUIPO, C-162/18 P, niepublikowane, EU:C:2018:545, pkt 13 i przytoczone tam orzecznictwo; a także wyrok z dnia 13 lipca 2000 r., Parlament/Richard, C-174/99 P, EU:C:2000:412, pkt 33).
- 17 W niniejszej sprawie bezsporne jest to, że decyzja z dnia 8 lutego 2016 r., uchylona sporną decyzją, była korzystna dla wnoszącej odwołanie, ponieważ oddalała odwołanie wniesione przez repowermap.org od decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 9 lipca 2014 r., która z kolei była częściowo korzystna dla wnoszącej odwołanie.

- 18 W ten sposób, w przypadku uwzględnienia odwołania w niniejszej sprawie i następnie stwierdzenia nieważności spornej decyzji, decyzja z dnia 8 lutego 2016 r. zostałaby utrzymana w mocy, natomiast odwołanie skutkowałoby powstaniem korzyści po stronie wnoszącej odwołanie. Ewentualne utrzymanie w mocy tej decyzji dałoby bowiem wnoszącej odwołanie możliwość zachowania ochrony w Unii Europejskiej międzynarodowej rejestracji nr 1020351 słownego znaku towarowego REPOWER dla niektórych towarów i usług.
- 19 Stwierdzenia tego nie może obalić argumentacja repowermap.org, wywiedziona z tego, że w pkt 91 zaskarżonego wyroku Sąd wskazał, iż należało stwierdzić nieważność decyzji z dnia 8 lutego 2016 r. w ramach skargi o stwierdzenie nieważności zarejestrowanej pod numerem sprawy T-188/16, wobec czego uwzględnienie odwołania przyniosłoby wnoszącej odwołanie tylko czasową korzyść.
- 20 W ramach badania interesu prawnego Trybunał nie jest bowiem władny podważyć istnienia takiego interesu z tego powodu, że w zaskarżonym wyroku Sąd miał ocenić, w sposób incydentalny, zgodność z prawem decyzji z dnia 8 lutego 2016 r., chociaż nie była on przedmiotem rozpoznawanej przez niego skargi. W zakresie, w jakim konieczne jest uwzględnienie decyzji z dnia 8 lutego 2016 r., która jest nierozzerwalnie związana ze sporną decyzją, należy wskazać, że jest to kwestia merytoryczna, a Trybunał nie może na etapie badania interesu prawnego przyjąć za punkt wyjścia, że decyzja z dnia 8 lutego 2016 r. jest niezgodna z prawem. W tych ramach konieczne, ale zarazem wystarczające jest to, by wniesione do Trybunału odwołanie, poprzez swój wynik, było w stanie przynieść korzyść stronie, która się na nie zdecydowała, co – na co wskazują pkt 17 i 18 niniejszego wyroku – ma miejsce w niniejszym wypadku.
- 21 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że wnosząca odwołanie posiada interes prawny dla celów niniejszego odwołania.

Co do istoty

- 22 Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie formułuje pięć zarzutów. W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie twierdzi, że poprzez zmianę w toku postępowania przez Sądem swojej argumentacji dotyczącej podstawy prawnej spornej decyzji, polegającą na powołaniu się na zasadę ogólną prawa zezwalającą na cofnięcie niezgodnego z prawem aktu administracyjnego, EUIPO zmodyfikowało również przedmiot sporu. W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd błędnie zastosował ogólną zasadę prawa zezwalającą na cofnięcie niezgodnego z prawem aktu administracyjnego, ponieważ obowiązujące w momencie wydania spornej decyzji przepisy rozporządzenia nr 207/2009 stanowiły *leges speciales*, wskutek czego nie można było stosować tej zasady. W drodze zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi odwrócenie ciężaru dowodzenia w ramach art. 83 rozporządzenia nr 207/2009. W ramach zarzutu czwartego wnosząca odwołanie utrzymuje, że nawet przy założeniu, iż ogólna zasada prawa zezwalająca na cofnięcie niezgodnego z prawem aktu administracyjnego ma zastosowanie, decyzja z dnia 8 lutego 2016 r. nie mogłaby, z uwagi na ochronę uzasadnionych oczekiwań, zostać uchylona w całości. I w końcu, zarzut piąty wnoszącej odwołanie dotyczy braku uzasadnienia spornej decyzji.

W przedmiocie zarzutów od pierwszego do czwartego

- 23 W zarzutach od pierwszego do czwartego wnosząca odwołanie twierdzi zasadniczo, że Sąd naruszył prawo na skutek zastosowania ogólnej zasady prawa zezwalającej na cofnięcie niezgodnego z prawem aktu administracyjnego, w tym przypadku w związku z art. 83 rozporządzenia nr 207/2009.
- 24 W szczególności, w ramach zarzutu drugiego, który należy rozważyć w pierwszej kolejności, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd pominął zasadę, zgodnie z którą przepisy ogólne ustępują przepisom szczególnym (*lex specialis derogat legi generali*). Według wnoszącej odwołanie art. 80 ust. 1

rozporządzenia nr 207/2009 nie pozwala, jako przepis ustanawiający wyjątek i *lex specialis*, na odwoływanie się do uznanych powszechnie w państwach członkowskich zasad proceduralnych, o których mowa w art. 83 tego rozporządzenia, ani do ogólnej zasady prawa zezwalającej na cofnięcie niezgodnego z prawem aktu administracyjnego. Dlatego EUIPO może uchylać swoje decyzje tylko w sytuacji przewidzianej w tym przepisie, gdyż inaczej przepis ten nie miałby racji bytu. Wnosząca odwołanie dodaje, że wprowadzając art. 80 rozporządzenia nr 207/2009, prawodawca Unii miał zamiar ograniczyć uprawnienie EUIPO w zakresie uchylania decyzji jedynie do przypadku przewidzianego w tym przepisie.

- 25 W konsekwencji na skutek dokonania oceny możliwości uchylenia decyzji z dnia 8 lutego 2016 r. w drodze wydania spornej decyzji na podstawie ogólnej zasady prawa zezwalającej na cofnięcie niezgodnego z prawem aktu administracyjnego i art. 83 rozporządzenia nr 207/2009 Sąd naruszył prawo.
- 26 Z uwagi na te argumenty wnoszącej odwołanie należy ocenić, czy Sąd naruszył zasadę, zgodnie z którą przepisy ogólne ustępują przepisom szczególnym, uzasadniając uchylenie decyzji z dnia 8 lutego 2016 r. ogólną zasadą prawa zezwalającą na cofnięcie niezgodnych w prawem aktów administracyjnych.
- 27 Zgodnie z art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 EUIPO uchyła decyzję dotkniętą oczywistym błędem proceduralnym zawinionym przez ten Urząd.
- 28 W odniesieniu do tej kwestii przede wszystkim należy wyjaśnić, że z przyczyn wskazanych przez Sąd w pkt 29 i 33–38 zaskarżonego wyroku, których wnosząca odwołanie nie kwestionuje, izby odwoławcze EUIPO posiadają kompetencję do uchylania decyzji, przewidzianą w art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009.
- 29 Następnie należy zauważyć, że z brzmienia tego przepisu wynika, iż oczywisty błąd proceduralny w rozumieniu wskazanego przepisu to rażący błąd procesowy popełniony przez EUIPO.
- 30 W celu dokonania wykładni pojęcia „oczywisty błąd proceduralny” w rozumieniu art. 80 ust. 1 należy, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, uwzględnić nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część ono stanowi (wyrok z dnia 5 września 2019 r., Verein für Konsumenteninformation, C-28/18, EU:C:2019:673, pkt 25).
- 31 W odniesieniu do kontekstu tego przepisu należy wskazać, że zarówno art. 80, jak i art. 75 rozporządzenia nr 207/2009, dotyczący obowiązku uzasadnienia decyzji EUIPO, są zawarte w tytule IX tego rozporządzenia, opatrzonym nagłówkiem „Procedura”. Z systematyki wspomnianego rozporządzenia wynika zatem, że błędy proceduralne, z powodu których EUIPO uchyła na podstawie art. 80 ust. 1 swoją decyzję, odnoszą się w szczególności do reguł procesowych zawartych w ramach tego tytułu, takich jak obowiązek uzasadnienia.
- 32 Tę wykładnię potwierdza również cel art. 80 ust. 1. Przepis ten w rzeczywistości zmierza do nałożenia na EUIPO obowiązku uchylenia decyzji dotkniętych oczywistym błędem proceduralnym w celu zagwarantowania dobrej administracji, jak również ekonomii procesowej. Mając na uwadze ten cel, nie ma powodu, aby z zakresu stosowania art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 wyłączyć oczywiste błędy popełnione przez EUIPO w związku z uchybieniem obowiązkowi uzasadnienia decyzji, który ciąży na tym urzędzie na mocy art. 75 rozporządzenia nr 207/2009, a jest określony w przepisach proceduralnych tego rozporządzenia.
- 33 Nadto wspomniana wykładnia odzwierciedla również utrwalone orzecznictwo Trybunału, zgodnie z którym obowiązek uzasadnienia stanowi istotny wymóg formalny, który należy odróżnić od kwestii zasadności uzasadnienia, która odnosi się do materialnej legalności spornego aktu (wyrok z dnia 10 lipca 2008 r., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, pkt 181).

- 34 Z powyższego wynika, że każde naruszenie obowiązku uzasadnienia, takie jak brak lub niedostateczny charakter uzasadnienia, stanowi błąd proceduralny w rozumieniu tego przepisu oraz że brak uzasadnienia, opisany przez Sąd w pkt 77–82 zaskarżonego wyroku, charakteryzujący decyzję z dnia 8 lutego 2016 r. uchyloną sporną decyzją, jest takim błędem proceduralnym.
- 35 Dodatkowo, ponieważ z jednej strony z pkt 48 i 52 zaskarżonego wyroku wynika, że EUIPO i repowermap.org wiedziały o częściowym braku uzasadnienia decyzji z dnia 8 lutego 2016 r., zaś z drugiej strony pkt 82 tego wyroku wskazuje na to, że omawiany brak uzasadnienia musiał wzbudzić u wnoszącej odwołanie wątpliwości co do zgodności z prawem wspomnianej decyzji, czemu nie przeczy ona na etapie odwołania, wszystkie strony mogły stwierdzić przedmiotowy brak uzasadnienia, wobec czego mamy tu do czynienia z oczywistym błędem proceduralnym w rozumieniu art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009.
- 36 Wynika z tego, że art. 80 ust. 1 tego rozporządzenia miał w tym wypadku zastosowanie. W tym stanie rzeczy należy uznać za uzasadniony szczegółowy zarzut wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym na skutek zastosowania ogólnej zasady prawa zezwalającej na cofnięcie niezgodnego z prawem aktu administracyjnego zamiast art. 80 ust. 1 tego rozporządzenia Sąd uchybił zasadzie, wedle której przepisy ogólne ustępują przepisom szczególnym.
- 37 Niemniej jednak zgodnie z utrwalonym orzecnictwem tego rodzaju naruszenie prawa przez Sąd nie jest na tyle znaczące, aby miało doprowadzić do podważenia zaskarżonego wyroku, jeżeli jego rozstrzygnięcie oraz, w szczególności, stwierdzenie, zgodnie z którym decyzja z dnia 8 lutego 2016 r. została skutecznie uchylona przez sporną decyzję, okazują się zasadne w świetle innych względów prawnych. W istocie, jeśli w uzasadnieniu wyroku Sądu dopuszczono się naruszenia prawa Unii, lecz jego rozstrzygnięcie jest zasadne w świetle innych względów prawnych, to stwierdzenie takiego naruszenia nie może skutkować uchyleniem tego wyroku (wyroki: z dnia 30 września 2003 r., Biret International/Rada, C-93/02 P, EU:C:2003:517, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 14 października 2014 r., Buono/Komisja, C-12/13 P i C-13/13 P, EU:C:2014:2284, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 38 Z dotychczasowych rozważań wynika zaś, że EUIPO było obowiązane uchylić decyzję z dnia 8 lutego 2016 r. w drodze spornej decyzji wydanej na podstawie art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 i dlatego Sąd słusznie przyjął, że decyzja z dnia 8 lutego 2016 r. została uchylona skutecznie. Ponieważ rozstrzygnięcie zaskarżonego wyroku okazuje się zatem zasadne w świetle innych względów prawnych wskazanych we wcześniejszych punktach niniejszego wyroku, należy zmienić uzasadnienie i stwierdzić, że takie naruszenie prawa przez Sąd nie może skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku (zob. podobnie wyrok z dnia 28 marca 2019 r., River Kwai International Food Industry/AETMD, C-144/18 P, niepublikowany, EU:C:2019:266, pkt 22).
- 39 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że zarzuty od pierwszego do czwartego, które dotyczą rozumowania Sądu opartego na ogólnej zasadzie prawa zezwalającej na cofnięcie niezgodnego z prawem aktu administracyjnego oraz na art. 83 rozporządzenia nr 207/2009, są bezskuteczne. W związku z tym należy je oddalić bez konieczności oceny dopuszczalności zarzutów pierwszego, drugiego i czwartego, która to dopuszczalność była kwestionowana przez EUIPO i repowermap.org, oraz bez ustosunkowania się do argumentu dotyczącego wyczerpującego uregulowania w drodze art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 możliwości uchylenia decyzji EUIPO i wykluczenia możliwości takiego uchylenia, w przypadku gdy przesłanki zastosowania tego przepisu nie zostały spełnione.
- 40 W rezultacie zarzuty od pierwszego do czwartego należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego braku uzasadnienia spornej decyzji

– Argumentacja stron

- 41 W zarzucie piątym wnosząca odwołanie twierdzi, że dokonane przez nią odesłanie do decyzji Wielkiej Izby Odwoławczej zostało pominięte. Według wnoszącej odwołanie treść pkt 24 tej decyzji potwierdza, że izby odwoławcze nie mogą uchylać swoich decyzji, gdy są one przedmiotem skargi do Sądu. A zatem nie można przyjąć, że przywołana decyzja Wielkiej Izby Odwoławczej nie ma znaczenia w niniejszej sprawie. Przeciwnie, wnosząca odwołanie uważa, że ta decyzja jest istotna w zakresie, w jakim znajduje ona zastosowanie w postępowaniach *inter partes* w dziedzinie prawa znaków towarowych.
- 42 Nadto w ocenie wnoszącej odwołanie Sąd sam sobie zaprzecza, gdy z jednej strony stwierdza w pkt 80 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza powinna była ustosunkować się, choćby skrótowo, do szczegółowej argumentacji wnoszącej odwołanie, a z drugiej strony wskazuje, że Izba Odwoławcza nie miała obowiązku odnieść się do argumentu wnoszącej odwołanie dotyczącego decyzji Wielkiej Izby Odwoławczej.
- 43 EUIPO i repowermap.org podnoszą niedopuszczalność tego zarzutu, a co do istoty, kwestionują argumenty wnoszącej odwołanie.

– Ocena Trybunału

- 44 Należy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, do którego uchylenia zmierza, oraz argumenty prawne, które w szczegółowy sposób uzasadniają to żądanie, i nie może sprowadzać się w rzeczywistości do żądania ponownego rozpatrzenia skargi wniesionej do Sądu (wyrok z dnia 18 października 2018 r., Gul Ahmed Textile Mills/Rada, C-100/17 P, EU:C:2018:842, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 45 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że poprzez swoją argumentację dotyczącą braku uzasadnienia spornej decyzji wnosząca odwołanie poprzestaje na zakwestionowaniu decyzji EUIPO i nie kieruje najmniejszej krytyki w stosunku do toku rozumowania przyjętego przez Sąd. W rezultacie taka argumentacja, która nie jest skierowana przeciwko zaskarżonemu wyrokowi, jest niedopuszczalna w ramach odwołania (zob. analogicznie wyrok z dnia 16 listopada 2017 r., Ludwig-Bölkow-Systemtechnik/Komisja, C-250/16 P, EU:C:2017:871, pkt 28).
- 46 W odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym Sąd sam sobie zaprzecza, gdy z jednej strony stwierdza w pkt 80 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza powinna była ustosunkować się, choćby skrótowo, do szczegółowej argumentacji wnoszącej odwołanie, a z drugiej strony wskazuje, że Izba Odwoławcza nie miała obowiązku odnosić się do argumentu wnoszącej odwołanie dotyczącego decyzji Wielkiej Izby Odwoławczej, trzeba zauważyć, że wnosząca odwołanie nie wskazuje punktu tego wyroku, który byłby sprzeczny z jego pkt 80, oraz że jej argumentacja, jako całość, okazuje się niewystarczająco jasna, aby móc ustalić z wymaganą precyzją kwestionowane części zaskarżonego wyroku i argumenty prawne formułowane na poparcie tego stanowiska, przez co uniemożliwia Trybunałowi przeprowadzenie kontroli zgodności z prawem (zob. w odniesieniu do wymogu jasności argumentacji postanowienie z dnia 30 stycznia 2014 r., Fercal/OHIM, C-324/13 P, niepublikowane, EU:C:2014:60, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 47 W konsekwencji zarzut piąty należy odrzucić jako niedopuszczalny.
- 48 Z całości powyższych rozważań wynika, że odwołanie nie podlega uwzględnieniu w całości.

W przedmiocie kosztów

- 49 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Artykuł 138 § 1 tego regulaminu, mający zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, stanowi, że kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 50 Ponieważ EUIPO i repowermap.org wniosły o obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami, a wnosząca odwołanie przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w pozostałym zakresie oddalone.**
- 2) Repower AG zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy